Веднъж аз растях при Ирина,
тъй като тя е-земята и майка,
а беше ми радост гледане
очи мъдре красиви.
Аз още не знаех, що е родина.
Тай ми бъхме небесни земята.
После се изнъзоха гадни
после родина нещо е свещена.
И германци крекъ прогази
нашите полета.
Свободата ни прогони.
(Извинете ме, но
аз не мога без омраза
за говоря
за злодеите и тъй
хитлеризъм!).
Бризъ се не нашата родина —
ето моята последна дума.
Запомнете ви знам: —
Кирилов.

15. Небето — тъмно, ниско.
Средновековна нощ е писка.
Котката шетне трева.
Чреварь изтрие лабета
и гледа се в прозрение.
Земята — ала, кръвта.
А вятърът зазвъня,
и кръжи тъй тихо
сред мрака пронизителен.
Земята — ала, кръвта.
(Тъй нито взето нема
от Шекспирово вряне!)

16. Шестима бяха.
Единъм — Никола.
Не носеше кола и пръвръзка.
И какво виждаш, носи убийство
и бръзаха.
Отиде им — Невръзка, —
не пожелаха — искаха да гледат.
Нощта бе тиха.
Убиват ги — бледи.
А прекъдрити са ледени гласчета:
„Ви имало на Бога
и на Христо Величество Цар
съдъ е счел...
Сигнал...
присъда...
Разстрел!"
Но носеше ирла затвора:
„Тъй, който пази бъдеще за свобода,
той не умира!"
— Безумие! — тръгнаха се жервира!
Изтръгнаха затвори
Огъне! Бий!
Крррррррр...
Крррррррр...
Кръвта им бризна
и ръжнаха пронизани...
Нощта се сгуши тиха.
А тъмно далеч
тъй бързо
носеше листи пръризаха...

17. Не го очаквай — той мъчи залинал!
А пис я сръцето стремглав слоях.
Кой чука? Раздавачъ на Ирина
донесе синкав писмо:

Прощаване

Тонка, на ще видиш вече сина ти
Като жечакаш и жисках гостенин.
Не ми оставай ти вятър на нъйз —
вратите не заключвай!